



Emine Arlı

Eski Dostum

KERTENKELE

Resimleyen: Merve Uygan

12 yaş için
T
TİMİS



Eski Dostum
KERTENKELE

Emine Arlı

Resimleyen: Merve Uygan

MASALLARIN OLMAZSA OLMAZI BAŐLANGIÇ CÜMLELERİ

Çok eski ama çok çok eski zamanların birinde, yerin altında, yerin tam yedi kat altında bir Kertenkele yaşırdı. Bu Kertenkele yerin yedi kat altında yaşırdı ama ara sıra yerin yüzüne, yani yeryüzüne çıkmayı da ihmal etmezdi.

Biraz korkaktı bizim Kertenkele. Aslında korkulacak bir şey yoktu ama az zaman geçirdiği için yeryüzünde, ürkek adımlarla dolaşırdı. Tanımadığı, bilmediği şeylere karşı hissettiği yabancılık duygusuydu aslında bu duyduğu. Çünkü en çok bilmediklerinden korkar kişi, bildiklerinden ise emindir. İlk adım, ilk izlenim her zaman önemlidir. Sonrasında ne olursa olsun, hatıralarda hep o ilk anın izleri kalır.

HİKÂYENİN BAŞLANGICI



*Çünkü en çok bilmediklerinden korkar kişi,
bildiklerinden ise emindir.*

İlk Karşılaşma

Bizim Kertenkele, ara sıra yaptığı gibi o gün de yaşadığı yerden yeryüzüne çıktı. Çıktı çıkmasına ama birkaç adım atmasıyla birlikte çıktığına bin pişman oluverdi. Çünkü bir kuş, daha önce ne adını duyduğu ne de gördüğü bir kuş, onun çıktığı deliği meğerse yuva yapmıştı kendisine. Evet! Bir kuş, hem de simsiyah tüyleri olan bir kuş, Kertenkele'nin çıktığı deliğin tam ortasını yuva edinmişti. Tabii bizim Kertenkele bu durumdan haberdar olmadığı için kuşun yuvasını dağıtarak çıkmıştı yeryüzüne. Kendisinden izin almadan yuva deliğinin ortasına, yuva yaptığı için kuşa kızmalı mı, yoksa kuşun yuvasını dağıttığı için kuştan özür mü dilemeli pek de bilemez hâlde, bir müddet sessizce bekledi olduğu yerde.

Tanışma

Fakat sessizlik çok da uzun sürmedi. Sessizliği bozan ise simsiyah tüyleri gibi simsiyah gagası olan ve yuva deliğinin ortasına izinsiz yuvasını kuran, Kertenkele'nin henüz ismini dahi bilmediği bu siyah kuş oldu. "Söyle bana sen kimsin? Kim oluyorsun da gelip benim yuvamı bozuyorsun bakayım?" dedi.

Tabii bizim Kertenkele, kuşun hem suçlu olup hem de meydan okuyan bu tavrı karşısında şaşırarak "Ben, bu yeryüzünün altında hem de yedi kat altında yaşıyorum. Ve bir köstebeğin benim için kazdığı bu delik sayesinde ara sıra yerin yüzüne, yani yeryüzüne ıkıyorum. Bir gün çıkıp bakıyorum ki benim yeryüzüne çıkmamı sağlayan bu delik, adını duymadığım ve daha önce hiç görmediğim bir kuşa yuva oluvermiş. Daha da ilginç olanı şu ki, o kuş kendini haklı zannediyor." dedi.

Kertenkele, yerden göğe kadar haklıydı bu söylediklerinde. Öfkeliydi ama konuşurken yine de öfkesine

yenilmedi. Söзlerini, sakin bir ses tonuyla tane tane söyledi. Bizim Kertenkele konuşur da siyah tüylü, siyah gagalı, Kertenkele'nin daha adını bile öğrenemediği bu kuş konuşmaz mı hiç? Elbette ki konuştu! Başkasının yuvasının üstüne izinsiz yuva yaptığı yetmezmiş gibi, kendisini haklı çıkarabilmek için bildiği tüm kelimeleri söyledi durdu. Laf arasında adını da söyledi tabii.

Kuşun, bir Kuzgun olduğunu öğrendi Kertenkele. Kuzgun! Daha yakından bakınca kuşa, siyah tüyleri ve siyah gagası gibi gözlerinin de siyah olduğunu fark etti. Önceleri hiç görmediği, hatta adını bile yeni öğrendiği bu kuş neler diyordu böyle? Bu yerin asıl sahibinin kendisi olduğunu iddia etmesi yetmezmiş gibi yuvasını bozduğu için kendisine yeni bir yuva yapmasını istiyordu.

“Seni buralarda daha önce hiç görmedim. Belli ki buralara yabancısın ve bizim kurallarımızı da henüz bilmiyorsun.” dedi Kertenkele.

“Yabancı da ne demek?” dedi Kuzgun.

“Bir yer ya da bir konu hakkında bilgisi ve deneyimi olmayan kişi anlamına geliyor. Sen de bizim kurallarımıza yabancısın.” dedi Kertenkele.

Bir an için Kuzgun'un gözlerindeki siyahlığın, daha da arttığını hissetti Kertenkele. Üstelik yanılmamış-

tı. Kuzgun, bu söz karşısında hüzünlendi ve hüzünlü insanların yaptığına benzer bir şekilde kafasını eğip bakışlarını da aşağıya çevirdi. Kertenkele'nin bilmediği bir dilde kendi kendine konuşuverdi Kuzgun. "Gorrk... Gorrrk..."

Kertenkele, Kuzgun'un bu hüzünlü hâlini görünce az önceki konuşmaları ve o tatsız tanışmayı unutmak istercesine, "Benim adım Kertenkele." dedi. Kertenkelelerin ürkek tavırlarına pek de alışık olunmayan bir girişkenlikle.

Kuzgun, Kertenkele'nin bu samimi tavrını karşılıksız bırakmadı tabii. Simsiyah kanadını tutması için Kertenkele'ye uzattı ve "Benim adım da Kuzgun." dedi.

Kertenkele, "Biliyorum. Az önce buranın kendine ait olduğunu söylediğinde adını da söylemiştin." diyerek tebessüm etti. "Güzel bir karşılaşma olmadı ama seni tanımak, ayrıca bir sakıncası olmayacaksa gözlerindeki hüznün nedenini de öğrenmek isterim." dedi.

Hikâyenin Başlangıcı

Önce çekinir gibi oldu Kuzgun. Sonra Kertenkele'nin bu dostane sözleri karşısında başını kanatlarının arasına alarak başladı hikâyesini anlatmaya.

“Çok eski olmasa da eski, az öncesine kadar var olan ama şimdi yok olan evimin varlığı ve yokluğu arasındaki zamandan çok daha uzun bir zaman önceydi. Ne masallarda anlatıldığı gibi pireler berber ne de develer tellal iken, bir kuzgun sürüsü yaşardı şu gördüğün dağların ötesinde. Bizim oralarda geceler gündüzlerden uzun olur. Günler de yerinde saymazdı tabii. Ayın güneşi, güneşin de ayı kovaladığı gibi birbiri ardınca geçer dururdu günler. Gündüzlerimiz yiyecek bir şeyler aramakla; gecelerimiz ise Bilge Kuzgun'un yaptığı uzun yolculukları dinlemekle geçirdi. Bilge Kuzgun, dağların ardındaki yaşamdan bahsederdi. Dinlemekten zevk aldığım bu dağın ardındaki yaşamı hiç mi hiç merak etmezdim. Zannedirdim ki o dağın

ardındaki hava, su ve toprak; bizim bildiğimiz hava, su ve topraktı. Su! Evet, bir gün sudan bahsetti. ‘Ö kadar çok ki çokluğu kızdıracak kadar.’ dedi.

Çokluğun azlığından işte o gün haberim oldu. Ve dağın ardındakine merakım, işte o gün başladı. Günler geçtikçe bu merak daha da inanılmaz bir hâl almaya başladı. Artık ne yemek yiyor ne de rahatça uyuyabiliyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Yaptıklarım da bir türlü beni tatmin etmiyordu zaten. Yalnızca su içiyordum, hem de her zamankinden çok. Öyle günler oluyordu ki bazen, çok fazla su içmekten adeta şişiyor ve bu şişkinlik yüzünden yerimden kıvıldaşamıyordum. Sadece düşüncesiyle değil, her şeyiyle beni kuşattığını hissettiğim sırada, bir karar vermem gerektiğini anladım. Ya orada öylece kalmaya devam edecektim ya da ne pahasına olursa olsun gidip suyu görecektim.

Tabii öncelikle Bilge Kuzgun’un yanına gidip bendeki bu durumdan ona bahsetmeliydim. Çok fazla zaman geçirmeden öyle de yaptım. Gökyüzünde uçtuğum sırada uzun bir konuşma yapacağımı hayal ettim. Her şeyi anlatacağım epeyce uzun bir konuşma. İçimdeki isteğin nasıl başladığından ve ne kadar büyüdüğünden bahsedecektim ilkin, sonra da beni gündelik işlerimden nasıl alıkoyduğunu anlatacaktım. Yanına

vardığımda, sanki birini bekliyormuş gibi gökyüzüne bakarken buldum onu. Ben ise hazırladığım konuşmayı yapamayacak kadar büyük bir heyecan içerisindeydim. Aklımdan geçenlerin hızına yetişemeyeceğimi anladığımda, hazırladığım konuşmayı bir kenara bırakarak tek bir cümleyle, bir yolculuğa çıkacağımdan bahsettim. Önce, gözlerimin içine uzunca bir baktı. Ardından kanadının ucuyla kanadımı usulca sıvazladı. Gözlerini yumarak hiçbir şey yapmaksızın bir müddet oracıkta öylece bekledi. Oysa ben, fikrimi söylediğimde ilk olarak, 'Nereye?' diye soracağını zannetmiştim. Nereye, diye sormadı. Çünkü o bir bilgeydi. Çok şey görüp çok şey öğrenmişti. Gözlerimdeki dağ silüetini de şüphesiz ki ben söylemeden çok önceleri görüp sezmişti. Gözlerini açtı ve beni kanatlarının içine aldı. Önce sıcacık bir duygu kapladı içimi. Alıp verdiği nefesinin rüzgârında bir üşüme aldı sonra beni. Titreme nöbetine tutuldum. Ben, bu duygu sarmalında gezinir dururken konuşmaya başladı Bilge Kuzgun:

'Bizi yaşatan şey hayallerimizdir evlat. Kimimiz için dağın ardındaki yaşamın gizemi, kimimiz içinse suyun varlığının neye karşılık geldiği hayalimiz olur. Sonra da amacımız... Kişinin hayalleri olduğu gibi amaçları da olmalıdır. Mesela, şu gördüğün elma eğer senin hayal ettiğin en güzel elma ise ona ulaşmak için kanat

çırpılmaktan yorulmamalısın. Her kanat çırpışında seni neyin beklediğini bilemezsin tabii. Ama emeğinin karşılığında seni neyin beklediğini mutlaka bilirsin.’ dedi.

Ve konuşmasını şöyle sürdürdü: ‘Belki de o sadece senin gördüğün en güzel elmadır. Dünyanın en güzel elması başka bir ağaçta, başka bir kuzguna öğle yemeği oluyordur. Ama bunu hiç bilemezsin. Bilemediğin için de ne hayal etmekten ne de hayalini amaç edinip ona kanat çırpılmaktan asla vazgeçmemelisin. Eğer o hayal ettiğin en güzel elma ise ve dünyadaki en güzel elmalardan biri de o ise dünyanın en mutlu Kuzgun’u olmaman için hiçbir nedenin yoktur artık. Fakat zamansız, pek zamansız uçmaya hevesleniyorsun. Her şey bedel ister. Bazı şeylerin bedeli ise zamanın kendisi gibidir evlat.’

Bilge Kuzgun’un ‘Bazı şeylerin bedeli zamanın kendisi gibidir.’ derken neyi kastettiğini o zaman anlayamamıştım ama anlamam için çok fazla bir zaman geçmeyeceğini de biliyordum. Biz kuzgunların yaratılışındaki bilgeliğe dayanarak hissedebilmiştim bunu. Akşam yemeğine kalmamı istedi Bilge Kuzgun. Ben de davetini büyük bir sevinçle kabul ettim. Başka misafirin geleceğini düşünmüştüm fakat o akşam gelen hiç